

زیر درختان زیتون

گزارش اختصاصی از «هفتادوپنجمین جشنواره فیلم ونیز»

بادبان‌های پرافراشته

● **مجید موتقی**؛ بادبان‌های «هفتادوپنجمین جشنواره فیلم ونیز» که به نام «بیانله سینمای-Biennale» معروف است پرافراشته شد؛ ونیز قدیمی‌ترین جشنواره سینمایی جهان به شمار می‌آید؛ کشتی بزرگی از میهمانان گوناگون که هر سال با فیلم‌های جدید در سواحل ونیز آرام می‌گیرند؛ امسال کارگردانان شهریی مانند «برادران کونن» با «حماسه باستر اسکروگر»، فیلم‌ساز فرانسوی «اولویه آسیاس» با فیلم «زندگی دوگانه»، کارگردان شهر یونانی «یوگوس لانتیموس» با فیلم «سکولی» و «مایک لی» با فیلم «پاتولو» به جشنواره آمده‌اند؛ از همه جالب‌تر آنکه آخرین ساخته «جورج اورسون ولز» نمایش ویژه‌ای دارد که این فیلم در دعش‌ای «کیمانی تفلیکس» با «جشنواره کن» فرصت نمایش را در فرانسه پیدا نکرد، اما جشنواره فیلم ونیز آخرین ساخته این فیلم‌ساز فقید و جنجالی تاریخ سینما را با نام «آسوی باد» در برنامه ویژه‌ای در جدول نمایش‌های خود قرار داده است؛ فیلمی ناتمام که از انسجام خوبی در مونتاژ برخوردار نیست، اما در نقد زندگی عبت‌نمای انسان مدرن یک فیلم اعتراضی به شمار می‌آید. «آسوی باد» نام این عجوبه تاریخ سینما را که در ۲۵ سالگی فیلم «همشهری کین» را در کارنامه خود دارد، دوسه‌ار زنده کرد؛ در بخش خارج از مسابقه نیز فیلم «ستاره‌ای متولد شده است» با بازی «لیدی گاگا» یکی از فیلم‌هایی بود که توانایی این خواننده شهیر را در هنر بازیگری بی‌نمر و بی‌اثر نشان داد؛ فیلمی آکنده از کلیشه‌های رایج سینمای تجاری که در کارگردانی و فیلم‌نامه نیز هیچ جذابیتی ندارد! فیلم‌های نمایش داده‌شده تا به امروز چنگی به دل نزده و تا اینجا «برادران کونن» و «مایک لی» از بقیه کارگردان‌ها بهتر ظاهر شده‌اند؛ فیلم «روما» ساخته «آلفاسو کوارون» نیز نظر منتقدان را به خود جلب کرده است؛ فیلمی که «جهان‌شاهزاده» «گدا» را ترسیم می‌کند که از برخوردش خوبی برخوردار است، اما داستان و شخصیت‌های فیلم با توجه به کارگردانی خوب آن در سطح باقی مانده و از طراوت و پویایی خوبی در مهم داستان برخوردار نیستند! فیلم «اعلان» ساخته «مهم‌ت فاضل» که ساختار «آزورد-عبث‌نما» با زیرمتنی سیاسی دارد، در بخش افق‌های ونیز نیز یکی از فیلم‌های خوب جشنواره به نظر می‌رسد! سهم کشور ایران در ونیز امسال یک فیلم بلند به نام «همچنان که می‌مردم» ساخته «مصطفی سیاری» است که «الهام کرد» و «نادر فلاح» در آن نقش آفرینی کرده‌اند؛ این فیلم در بخش «افق‌های ونیز» با سایر آثار شرکت‌کننده در حال رقابت است؛ همچنین در فیلم نام «بهتام عابدی» کارگردان فیلم‌های کوتاه «وال‌ها» و «جشن»، به‌عنوان نویسنده به همراه «حامد حسینی» به چشم می‌خورد؛ فیلم کوتاه «پاگرد» نیز ساخته «محسن بنی‌هاشمی» با بازی «سارا بهرامی» یکی دیگر از فیلم‌های ایرانی شرکت‌کننده در بخش فیلم‌های کوتاه جشنواره است؛ فیلم «پاگرد» که دو نسخه از آن توسط کارگردان و فیلم‌نامه‌نویس آن ساخته شده، باعث اختلاف‌نظر شدیدی بین کارگردان و فیلم‌نامه‌نویس آن شده که اخبار این فیلم در ماه‌های اخیر بسیار جنجال‌برانگیز شد که در نهایت نسخه‌ای که فیلم‌نامه‌نویس ساخته است در جشنواره ونیز پذیرفته شد؛ فیلم «پاگرد» با هدف قراردادن «معضل اعتیاد و خانواده» به نوعی سینمای اجتماعی نزدیک شده که زربست آن سرنوشت کودکی را هدف قرار داده که در برابر خودکامی والدین خود در حال تخریب است. بازی خوب «سارا بهرامی» یکی از عناصر چشمگیر در این فیلم به شمار می‌آید. رئیس هیئت داوران هفتادوپنجمین جشنواره ونیز «کی‌پروم دل‌تورو» است که سال گذشته با فیلم «شکل آب» برنده شیر طلای جشنواره ونیز شد. همچنین این فیلم «فانتزی – رمانتیک» چند جایزه اسکار برای بهترین فیلم، کارگردانی، فیلم‌نامه و بازیگری دریافت کرد؛ امسال «فاطمه معتمدآریا» به‌عنوان یکی از اعضای هیئت داوران مشغول قضاوت آثار بخش افق‌های ونیز شد.

سال گذشته «رخشان بنی‌اعتماد» به‌عنوان داور در همین بخش حضور داشت که فیلم‌های ایرانی «بدون تاریخ، بدون امضاء» ساخته «وحید جلیلووند» و «نابیدشدن» ساخته «علی عسکری» را دآوری کرد؛ امسال یک داور دیگر ایرانی؛ «رامین برحانی» برای دومین‌بار آثار فیلم‌سازان اول جشنواره را ارزیابی می‌کند و خود نیز با یک فیلم به نام «رابطه خونی» در ونیز حضور دارد؛ اما همچنان طلسم سینمای ایران برای حضور در بخش اصلی و رقابتی جشنواره شکسته نشده و همچنان آخرین حضور ایران برای گرفتن شیر طلایی به فیلم «قصه‌ها» ساخته «رخشان بنی‌اعتماد»، برمی‌گردد که چهار سال پیش برنده «شیر نقره‌ای» برای بهترین فیلم‌نامه شد! اولین و آخرین شیر خفته جشنواره ونیز که به ایران آمده، همان فیلم «دایره»، ساخته «جعفر پناهی» است، که امروز در موزه سینمایی ایران قرار دارد. «ابراهیم گلستان»، کارگردان و داستان‌نویس شهیر ایرانی، با «خشت و آیین» در بخش نمایش‌های کلاسیک حضور دارد که با وجود کهنوت سن، خود را به جشنواره رسانده است! «امیر نادری» که در سال ۲۰۰۸ با فیلم «وکاس» براساس یک داستان واقعی» در جشنواره ونیز درخشید و در سال ۲۰۱۲ به‌عنوان داور در جشنواره حضور داشت، امسال با آخرین ساخته خود؛ «چراغ جادو» در بخش «سینما در باغ» نیز حضور دارد.

رضا آشفته؛ پارسا پیروفر، بازیگر نقش ژان والژان در موزیکال «بینوایان»، به کارگردانی حسین پارسایی، شده است و این نقشی است که دقیقا ۲۲ سال پیش مهدی فتحی در «بینوایان» به کارگردانی بهروز غریب‌پور بازی کرد و البته در آن نمایش نیز پارسا پیروفر نامزد کوزت (با بازی مهشاد مخبری) بود. ژان والژان نقشی است که در دنیای سینما برای نخستین‌بار ژان گابن به زیبایی تمام در سال ۱۹۵۸ ایفا کرده و البته این نقشی است که بسیاری دوست دارند؛ چه در سینما و چه در تئاتر ایفایش کنند. این روزها پیچپه‌ها درباره نمایشی دیگر از حسین پارسایی است که در کنار نام پارسا پیروفر از چهره‌هایی مانند بهرام رادان، محسن تاننده، ترانه علیدوستی، پریاز ایزدیار، هوتن شکیبا و… برای بازی در این نمایش موزیکال به گوش می‌رسد. این نمایش بیسار پرهزینه است و در یک تالار دوهزارو ۵۰۰ نفری و احتملا با بلیت‌های ۲۰۰ تا ۲۵۰ هزارتومانی اجرا خواهد شد.

این کارگردان که سال گذشته نمایش «الیور توئیست» را بر اساس فیلمی موزیکال از روی رمان معروف چارلز دیکنز، در تالار وحدت به صحنه برد، این‌بار هم قصد دارد اقتباسی صحنه‌ای را از فیلم موزیکال «بینوایان» کارگردانی کند. شاید آن تجربه موفق به‌لحاظ تجاری این‌بار نیز موفق‌تر از پیش کارگردانان ایرانی را در راه تجربه‌های بزرگ‌تر پیش بربرد.

فیلم مورد اقتباس

بینوایان، فیلم موزیکال‌درام برنایتیانی تهیه‌شده توسط کیمانی ورکینگ تایتل فیلمز و توزیع‌شده توسط یونیورسال استودیوز است. این فیلم بر اساس تئاتر موزیکالی با همین نام است که آن نیز برگرفته از رمان مشهور بینوایان در سال ۱۸۶۲ اثر نویسنده فرانسوی، ویکتور هوگو، است. در سال ۲۰۱۳، این فیلم در هشت رشته (بهترین فیلم، بهترین بازیگر نقش اول مرد، بهترین بازیگر نقش مکمل زن، بهترین کارگردانی هنری، بهترین طراحی لباس، بهترین گریم، بهترین ترانه غیراقتباسی و بهترین ترکیب صدا) نامزد دریافت جایزه اسکار شد و در سه رشته بهترین بازیگر نقش مکمل زن، بهترین گریم و بهترین ترکیب صدا این جایزه را به دست آورد.

بینوایان لندن

شاید بشود در کنار اقتباس از آن فیلم موفق، گوشه‌چشمی هم به یک تئاتر موزیکال بر اساس رمان بینوایان ویکتور هوگو انداخته شود که سال‌هاست در لندن اجرا می‌شود. کلود- میشل شونبرگ آهنگ‌ساز این موزیکال- به‌عده داشت و ترانه‌سرای آن از آلین بوپیل و جین-مارک ناتل بود. داستان این موزیکال در اوایل سده

نوزدهم در فرانسه می‌گذرد و تلاش مردم برای رستگاری و انقلاب را به تصویر می‌کشد و اولین‌بار در ۱۹۸۰ در فرانسه روی صحنه رفت. بینوایان طولانی‌ترین اجرا در کل تاریخ تئاتر وست اند بعد از نمایش‌نامه «تله‌موش» است و در تاریخ بردای سومین نمایش‌نامه به شمار می‌رود. در وست اند این موزیکال، طولانی‌ترین زمان اجرا را داشته است که بعد از آن «شبح اپرا» قرار دارد. در ژانویه ۲۰۱۰ ده‌هزارمین اجرای آن در وست اند در تئاتر ملکه روی صحنه رفت. حالا فکر می‌کنید نمایش موزیکال بینوایان در طول این همه سال که روی صحنه بوده، چقدر بیننده داشته؟ ۷۴۰ بارش فقط یک خانم ۴۱ ساله به اسم سالی بوده. باورتان می‌شود؟! ۷۴۰ بار این تئاتر را دیده و حدود ۳۰ هزار پوند بلیت داده است. داستان عاشقانه سالی و تئاتر بینوایان ۱۸ سال پیش وقتی که سالی برای اولین‌بار به تماشای این تئاتر رفت شروع شد.

بینوایان غرب‌پور

بهروز غریب‌پور در ۱۳۷۵ موفق به اجرای «بینوایان» در فرهنگ‌سرای بهمن شد. او متأثر از فضای رمان بزرگ ویکتور هوگو، در یکی از تالارهای جنوب شهر تهران، موفق به جذب مخاطب از چهار گوشه شهر تهران شد. در آن سال‌ها تئاتر رونقی نداشت و «بینوایان» مانند اتفاقی بزرگ باعث شد همه در تکاپوی احیای دوباره فعالیت‌های تئاتری شوند که پس از آن «عشق‌آباد» داوود میرباقری در تالار اصلی تئاتر شهر اجرا شد. بهروز غریب‌پور در «بینوایان» یکی از بزرگ‌ترین پروژه‌های تئاتری کشور را به نمایش گذاشت. حضور بازیگران حرفه‌ای و دانشجو در کنار هم و به‌رمندی از دکوری بزرگ و متغیر باعث خرسندی تماشاگران شد؛ از این لحاظ که یک‌بار دیگر در صحنه تئاتر میزآنسن به معنای واقعی کلام و به شکل حرفه‌ای شکل می‌گرفت، در این نمایش هنرمندانی مانند مهدی فتحی، بهزاد فراهانی، رؤیا تیموریان، پارسا پیروفر، مهشاد مخبری، محمدعلی صحرایی، تانیا جوهری، سهراب سلیمی و… بازی کردند که هنوز هم در یاد و خاطر بسیاری به‌عنوان یک تئاتر درخرو تأمل ماندگار است.

در یک پروژه بزرگ تئاتری و پس از بازی به‌یادماندنی مهدی فتحی

پیروفر، ژان والژان «بینوایان» می‌شود

بینوایان مشهدی

نمایش بینوایان با کارگردانی سروش طاهری، تهیه‌کنندگی مسعود حکم‌آبادی و نویسندگی کیوان صیاب از ۲۹ بهمن تا ۱۰ اسفند ۹۴ در سالن اصلی تئاتر شهر مشهد روی صحنه رفت و در سال ۹۵ نیز در تهران در تالار ناظرزاده‌گرمانی اجرا شد. این نمایش در مشهد به دلیل حضور چهره‌های بنام سینمایی و تئاتری کشور یکی از پرطرفش‌ترین کارهای تاریخ تئاتر آنجا شده است. هرچند در تهران این اقبال میسر نشد. نمایش‌نامه «بینوایان» را کیوان صیاب به همراه مهدی سیم‌ریز براساس داستان بینوایان اثر «ویکتور هوگو» به رشته نگارش درآورده‌اند که بخشی از این رمان بدون تحریف اما با زاویه دیدی متفاوت به روی صحنه می‌رود. در این نمایش پژمان جمشیدی در نقشی کوتاه حضور داشت و آزاده صمدی در دو نقش متفاوت به ایفای نقش پرداخت. همچنین خسرو شهزاد در نقش ژاور به روی صحنه می‌رود. بینوایان» که از روی رمان «بینوایان» ویکتور هوگو صورت گرفته، براساس شخصیت کوزت انجام شده است. در این نمایش کودکی کوزت در مواجهه با ژان والژان، فانتین و بازرس ژاور به نمایش درمی‌آید و مخاطب فقط در یک صحنه کمیک ارتباط کوزت با خانواده تارديه را شاهد خواهد بود. در واقع این نمایش براساس صحنه‌هایی گزینش‌شده از رمان نوشته‌شده است و در نیمه‌های داستان نیز شاهد تغییر رویکرد کوزت به رمان خواهیم بود؛ به این مفهوم که کوزت در این نمایش تحت تعلیم کلیسا قرار نگرفته؛ به‌همین‌دلیل سرنوشت خوبی هم در انتظارش نخواهد بود. در حقیقت کوزت در این نمایش نماینده دختران دهه ۷۰ جامعه ماست؛ نسلی که همه برای خوشبختی‌اش تلاش می‌کنند؛ اما چون تحت آموزش مناسپی قرار نگرفته است، به بیراهه کشیده می‌شود. نقش منفی نمایش «بینوایان» کوزت است و آنها از اینجا به بعد قصه تازه‌ای را برای مخاطب بازگو می‌کنند. در این نمایش حتی خانواده تارديه هم رابطه خوبی با کوزت ندارند و تمام اتفاقاتی که در کودکی برای او رخ داده، نقشه‌ای از طرف خود کوزت و تارديه‌ها برای

تجلیل از ناهید امیریان؛ صدای ماندگار کودکی

ماندگار شدن مستلزم عشق و صبر زیاد است

آموختم. بارها در مسیر زندگی سرآشییی داشتم. اما با تجربه‌هایی که از همکارانم آموختم موفق شدم سختی‌ها را پشت‌سر بگذارم. من به‌جرت می‌توانم بگویم فرزند کار دوبله‌ام و امیدوارم خلف بوده باشم». او افزود: «در طول دوران کاری، در بین ۱۰ تا ۱۵ هزار فیلم و سریال حرف زدم و شاید از ۴۰ یا ۴۰۰ اثر مورد توفیق مردم قرار گرفته باشم. درحالی‌که در گویندگی همه توان و تجربه‌ام را به کار گرفتم». امیریان ادامه داد: «خوشحالم در این ۶۰ سال افتخار همکاری با عزیزانی مانند فهمیه راستکار، پرویز بهرام، رسول‌زاده،

گول‌زدن ژال والژان بوده است. در واقع اگر کوزت در دنیای معاصر زندگی می‌کرد، برخلاف جهان رومان‌تسیسم رمان ویکتور هوگو شخصیتی مثبت و معصوم پیدا نمی‌کرد.

نقیده‌ای از داستان «بینوایان»

همچنین این روزها شاهد اجرای نمایش «بانوایان» به کارگردانی علی نیکزاد در پردیس تئاتر شهزاد هستیم. داستان این نمایش درباره بازرس ژاور، یکی از شخصیت‌های رمان بینوایان است که دزد شده و برای دزدی وارد خانه ژان والژان می‌شود که حالا دیگر شهزاد شده است! همسر ژاور که از محل دزدی او خبر دارد، شماره تلفن منزل شهزاد را از طریق دوستش پیدا کرده و به خانه زنگ می‌زند تا حال همسرش را از او بپرسد! ذقاییک بعد، شهزاد به همراه دوست خود (کوزت) وارد خانه می‌شود. در ادامه همسر ژان والژان و همسر ژاور نیز به این جمع اضافه می‌شوند… در این نمایش نقیضه (پارودی) بر داستان معروف ویکتور هوگو با نام «بینوایان» محسوب می‌شود. حسین میرزاییان، سمیه برجی، محسن میرزاخانی، سارا والیانی، آناهیتا خسروی، رامتین مقدادی و میلاد شوریده بازیگران این نمایش هستند. «بانوایان» ساعت ۲۱:۳۰ در سالن شماره ۳ پردیس تئاتر شهزاد اجرا خواهد شد.

بینوایان پارسایی

گروه طراحان هنری و مشاوران موزیکال «بینوایان» به کارگردانی حسین پارسایی معرفی شدند. سیامک احصایی در مقام طراح صحنه، سارا اسکندری طراحی چهره‌پردازی، شبنا میرحمیدی طراح لباس و آکسسوار، علی براتی طراح حرکت، مرتضی نجفی طراح نور و بامداد افشار به‌عنوان طراح صدا، موزیکال «بینوایان» را همراهی می‌کنند. همچنین هاسمیک کاراپتیان به‌عنوان سرپرست بخش آوازی، فراز اسکندری ویدئو دیزاینر، کوروش دالوند کامپیوتر گرافیک، امیرکاوه آهنین‌جان و سعید داخ به‌عنوان مشاوران اجرا در موزیکال «بینوایان» حضور دارند. همچنین تمرینات مقدماتی آغاز شده و فعلا بازیگران به طور قطع مشخص نشده‌اند؛ اما بازیگر-خواننده‌هایی که قرار است در بخش مردم‌شهر نقش‌های فرعی داشته باشند، انتخاب شدند و در حال تمرین هستند. پس از محرم و صفر این کار روی صحنه می‌رود. سالتی که در هتل اسپیناس برای این ود نمایش در نظر گرفته شده، از هتل مجزا و با طریقی خوب و استانداردهای نمایشی گسترده البته به استثنای سیستم ماشینی‌ر است. این نمایش با رهبری بردیا کیارس، با سرمایه‌گذاری محمداصغر رنج‌نشان، تهیه‌کنندگی محمد قدس و میثم احمدی و مجری طرح شرکت لدتایان از ۲۰ آبان در تهران-روایال هول روی صحنه می‌رود.

نگاه

نگاهی به فیلم «پشت دیوار سکوت»

«ابرام خروس»

«جمشید بسمرالله» نیست

شاهین کربلایی‌طاهر

● «این نوشته نقد فیلم نیست، دستخطی است بر اهمیت فیلم «پشت دیوار سکوت» به کارگردانی مسعود جعفری جوزانی. در تنظیم مطالب این نوشته از کتاب «سینمای اعتراض، فیلم‌ساز معترض، جامعه‌شناسی اعتراض در سینما» به قلم راقم این سطور استفاده شده است.» «پشت دیوار سکوت» گزارش مستندوار زندگی مبتلایان به بیماری ایدز، با تمام زشتی‌ها وزیبایی‌هایشان است و خبر از تأثیر جبر محیط زندگی بر رفتارهای آنها و انسان‌های پیرامونشان می‌دهد. کارگردان با بهره‌گیری از میزآنسن‌های موزج و حساب‌شده صدا و تصویر، ملهم از استفاده هوشیارانه از نماهای مدیوم (eye level) و پرهیز از حرکات غیرضروری دوربین این امکان را مهیا می‌کند تا فیلم خود را بنا به تعبیر رابرت بورگوین در هیئت دو راوی! اما همکام به پیش برود، کارگردان زمانی که شخصیت‌هایش را به حرکت، کنش، عمل وعکس‌العمل وامی‌دارد تا به مدد آنها روایتش را پیش برده و برای ما «نمایش» بریا کند. یک راوی شخصی است، همان موقعیتی که فیلم‌شناس روایت‌شناس کانادایی، آندره گوردو، آن را نه راوی (narrator) که نمایشگر (monstror) می‌نامد! و وقتی فیلم (جهان فیلم) درمورد این نمایش به اظهارنظر می‌پردازد، از دروغ‌ها و دورویی‌های شخصیت‌های نمایش کارگردان پرهه برمی‌آفکند، کارگردان ما را با هیئت دوم خود روبه‌رو می‌کند؛ راوی غیر-شخصی؛ راوی‌ای فعال، اما غیرملموس. کارگردان با استفاده از این تمهید روایی موفق می‌شود تا جنبه‌های مختلف زندگی و نحوه زیست قربانیان روایتش را بدون مداخله نشان داده، امر قضاوت را به بیننده واگذارد کرده و به‌این‌ترتیب از هرگونه تعصب، به‌خصوص از جنس سیاسی‌اش که منجر به جانبداری از ایدئولوژی یا تفکری خاص شود پرهیزکند. این تمهید، با هرچه نزدیک‌ترکردن شخصیت اصلی به بطن زندگی واقعی، او را از جنس انسان‌های عادی کرده و به‌این‌ترتیب با دوری عامدانه از تمهیدات رایج قهرمان‌پروری در هنر عامه‌پسند، به‌جای آنکه یک گروه یا فرد خاص را مقصر جلوه دهد، توجه مخاطب را به لایه‌های زیرین اعتراض جهان فیلم و به تفکری ندانسانی معطوف می‌کند. در اینجا هسته اصلی اثر شکل می‌گیرد و فیلم خود را به‌عنوان اثری اجتماعی معرفی می‌کند. فیلم خواهان عدالت و برابری است و به دراختیارداشتن منابع (سرمایه، اطلاعات، دانش و…) توسط قشر خاصی از اقصاار جامعه معترض است، اما مهم‌تر از همه اینها توجه به این نکته است که فیلم‌ساز معترض اجتماعی نه به یک فرد که به یک تفکر اعتراض دارد، زیرا او می‌داند که تلاش سیستم‌ها مطابق با نظریه کارکردگرایی ساختاری در محث جامعه‌شناسی بیش از هر چیز در حفظ «وضعیت موجود» در سایه نظم اجتماعی خلاصه می‌شود. از منظر این نظریه، جامعه مانند یک ماشین از اجزای مختلفی تشکیل شده که با ترمیم و درصورت لزوم «تعویض» عضو ناکارآمد و به‌دورانداختن آن، انضباط در کارکرد ماشین حکمفرما می‌شود. بنابراین، سیستم‌ها در توجیه وجود آسیب‌ها و مسائل اجتماعی، با علم‌کردن مسئله «نظم اجتماعی» و اهمیت آن هواره به سراغ ساده‌ترین روش رفته و با بی‌اعتنایی به «قرارداد اجتماعی»، درصدد پنهان‌کردن ناکارآمدی‌های خود پشت یک فرد (یا یک گروه اندک به‌عنوان عضو ناکارآمد) از اعضای جامعه برآمده و فراقفنی می‌کنند. شخصیت «ابرام خروس» خود جزئی از لایه‌های زیرین این اعتراض اجتماعی است، «ابرام خروس»، «جمشید بسمرالله» نیست که همه تقصیرها را گردن او بیندازیم و خلاص! او خود نیز یک قربانی فراموش شده در حاشیه و محتاج به توجه است. «نظم اجتماع» البته که موضوعی مهم و اساسی است و کارکرد بهینه آن نوبدبخش جامعه‌ای سالم است، اما به دلیل گستردگی و پیچیدگی‌های ساختار و رفتار واحدها و گروه‌های اجتماعی که همکام با پیشرفت مدرنیته، تنومندتر و فربه‌تر می‌شوند، نظم اجتماع نیز در حفظ «وضعیت موجود» خلاصه نشده و مانند دیگر مسائل اجتماعی نیاز به بازنگری و تجدیدنظر دارد وگرنه همان‌طور که روزه باسیتی می‌گوید: «آنچه جوامع انسانی را از جوامع حیوانی متمایز می‌کند نظم نیست، حرکت و پیشرفت است.»^۳ جامعه را از حرکت و پیشروی باز می‌دارد و بنابراین چنین فیلمی (فیلم اجتماعی‌نما)، ولو انواع و اقسام مسائل اجتماعی در آن مطرح شده باشد، درواقع یک فیلم «صدااجتماعی» است، زیرا نته‌ایا به روند رشد و بالندگی جامعه کمک نمی‌کند، بلکه موجبات سکون و حتی عقبگرد آن را نیز فراهم می‌آورد. «پشت دیوار سکوت» یک پیشروی به آن سوی دیوار است، پس، «پشت دیوار سکوت» نمونه خوبی از یک فیلم اجتماعی است.

1- Burgoyne, Robert (1990) The Cinematic Narrator: The logic and Pragmatics of Impersonal Narration, Jounel of Film and Video, vol. 42, no. 1, p. 7. 2- Gaudreault, Andre (2009) From Plato to Lumiere: Narration and Monstration in Literature and Cinema. University of Toronto Press. P, 34

۳- باسیتید، روزه، **هنر و جامعه**، ترجمه غفار حسینی. انتشارات توس ۱۳۷۴، ص ۳۵